

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **M. J.**, bytem B. u S., B. u S., proti žalované: **Etická komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu**, se sídlem nábreží Edvarda Beneše 4, 118 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2013, č. j. 7871/2013-EKO,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Etické komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu (dále jen Etická komise) ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4593/2013-EKO, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu správního řízení o žádosti o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu (dále jen „Osvědčení“), pravomocně ukončeného rozhodnutím Etické komise ze dne 14. 11. 2012, č. j. 13595/2012-EKO. Zároveň se domáhal zrušení všech předchozích

rozhodnutí Etické komise ČR a Ministerstva obrany ČR – odboru pro válečné veterány – 3. odboj, v uvedené věci.

Žalobce v žalobě uvedl, že předložil Ministerstvu obrany ČR nesporné písemné doklady potvrzující oprávněnost žádosti o vydání Osvědčení dle zák. č. 262/2011 Sb. Namítl, že při posuzování žádosti však Ministerstvo obrany vycházelo pouze z účelových odborných stanovisek Archivu bezpečnostních složek a Ústavu pro studium totalitních režimů. Dle názoru žalobce se správní orgán zabýval toliko dílčí částí odbojové činnosti stěžovatele - žalobce, tedy jeho odsouzením za maření státního dozoru nad církvemi rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, nezabýval se však tím, že žalobce byl organizátorem protikomunistických aktivit a byl dlouhodobě sledován Státní tajnou bezpečností FMV ČSSR (StB) jako nepřátelská osoba II. kategorie. Taková kategorie byla dle vnitřních předpisů Ministerstva vnitra ČSSR vyhrazena pro osoby „nebezpečně protisocialisticky zaměřené, které udržují styky s dalšími reakčními silami doma i v zahraničí, působí nepřátelsky ve svém okolí a při mimořádných událostech se zapojují do aktivní činnosti proti státu“. Žalobce byl dále zahrnut do represivních akcí StB – násilné vystěhování z ČSSR („ASANACE“). Žalobce se domnívá, že naplnil formy odboje proti komunismu, jak je uvádí ust. § 3 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti komunismu. Žalobce dále namítl, že žalovaná porušila zákon tím, když zamítla žádost žalobce rozhodnutím na jednání dne 7. 3. 2013, tedy v době, kdy mu ještě neuplynula lhůta stanovená k doplnění podkladů. Dále namítl, že žalovaná porušila zákon, konkrétně ust. § 86 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť o odvolání proti rozhodnutí Etické komise rozhodla v jeho neprospěch Etická komise.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě v první řadě uvedla, že podle jejího názoru se žalobce pokouší napravit skutečnost, že včas nepodal u soudu žalobu proti rozhodnutí Etické komise č. j. 13595/2012-EKO ze dne 14. 11. 2012, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva obrany č. j. 262000250/11/2012-1027 ze dne 6. 8. 2012, které nabylo právní moci dne 3. 12. 2012, žalobu tedy vnímá jako „zneužití procesních prostředků“. Žalobcovy námitky tak v podstatě nesměřují proti žalobou napadenému rozhodnutí. Žalovaná poukazuje na to, že v řízení o žádosti o obnovu řízení žalobce neprokázal existenci zákonných důvodů pro povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť neuvedl žádné dříve neznámé skutečnosti ani důkazy, které existovaly v době původního řízení a mohly by vést k jinému řešení věci. Žalovaná tedy trvá na svých rozhodnutích o zamítnutí obnovy řízení i zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení, stejně tak na rozhodnutí ze dne 14. 11. 2012, kterým potvrdila rozhodnutí Ministerstva obrany o žádosti žalobce o udělení Osvědčení.

K námitkám žalobce, že Ministerstvo obrany vycházelo pouze z účelových odborných stanovisek Archivu bezpečnostních složek a Ústavu pro studium totalitních režimů a v důsledku toho se zabývalo toliko dílčí částí odbojové činnosti stěžovatele - žalobce, dále že se správní orgán nezabýval tím, že žalobce byl dlouhodobě sledován StB jako nepřátelská osoba II. kategorie, že byl žalobce zahrnut do represivních akcí StB („ASANACE“), a že žalobce naplnil formy odboje dle ust. § 3 odst. 2 písm. a), a b) zákona č. 262/2011 Sb., žalovaná uvedla, že tyto námitky nepovažuje za relevantní, neboť se nevztahují k řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení a nesměřují proti napadenému rozhodnutí. Uvedené námitky se týkají již pravomocně skončeného řízení o žádosti

žalobce o vydání Osvědčení, přičemž žalovaná se s těmito námitkami žalobce vypořádala v rozhodnutí ze dne 14. 11. 2012, s tím, že se nepodařilo prokázat, že by se žalobce aktivně podílel na odboji a odporu proti komunismu.

K námitce žalobce, že Etická komise porušila zákon tím, že zamítla žádost žalobce rozhodnutím již dne 7. 3. 2013, tedy v době, kdy stěžovateli ještě neuplynula lhůta stanovená k doplnění podkladů, žalovaná uvedla, že obdobnou námitku vznesl žalobce již v odvolání proti rozhodnutí ze dne 10. 4. 2013 o zamítnutí obnovy řízení. S touto námitkou se žalovaná vypořádala již v žalobou napadeném rozhodnutí, na něž odkázala.

K námitce žalobce, že se Etická komise dopustila porušení ust. § 86 a násl. zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, tím, že odvolání proti rozhodnutí Etické komise rozhodla v neprospěch stěžovatele Etická komise, žalovaná uvedla, že Etická komise je ve smyslu ust. § 134 správního řádu kolegiálním správním orgánem příslušným rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím ministerstva podle § 6 odst. 3 a 6 zák. č. 262/2011 Sb., který neobsahuje výslovnou úpravu určování orgánu příslušného k rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím Etické komise v prvním stupni, ani nestanoví nadřízený orgán ve smyslu § 178 správního řádu. Je tedy třeba použít ust. § 178 odst. 2 správního řádu, s tím, že správní orgány, které nemají žádný nadřízený správní orgán, rozhodují o odvoláních proti svým rozhodnutím samy, zároveň odkázala na nález Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 52/04. Žalovaná tedy navrhla zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Ze správního spisu předloženého žalovanou soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Ministerstva obrany ČR ze dne 6. 8. 2012, č. j. 262000250/11/2012-1027, byla zamítnuta žádost žalobce o vydání osvědčení o jeho účasti v odboji a odporu proti komunismu podle § 6 odst. 3 zák. č. 262/2011 Sb. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 22. 11. 2011 požádal o vydání takového osvědčení a uvedl důvody pro jeho vydání, s tím, že Ministerstvo dospělo k závěru, že nebyly prokázány zákonem stanovené podmínky pro vydání osvědčení. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním ze dne 17. 8. 2012 k Etické komisi, která rozhodnutím ze dne 14. 11. 2012, č. j. 13595/2012-EKO, odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí Ministerstva obrany potvrdila.

Žalobce v reakci na zamítnutí žádosti podal dne 6. 2. 2013 stížnost na podjatost Etické komise a žádost o obnovu řízení. V tomto podání uvedl důvody podjatosti některých členů Etické komise, namítl, že byl postupem Komise uveden v omyl, a požádal o obnovu řízení dle § 100 odst. 2 správního řádu z důvodu podjatosti Etické komise. Dále uvedl, že byl dopisem Etické komise ze dne 20. 9. 2012 informován o tom, že již není třeba předložit další podklady, s tím, že o zamítnutí jeho žádosti bylo již předem rozhodnuto. Dále namítl, že účelově v jeho neprospěch byl odmítnut jeho odkaz na zákon č. 261/2001 Sb., když Etická komise nepravdivě provedla výklad tohoto zákona, a konečně, že před 3 týdny získal spisové materiály dokládající, že činnost žalobce byla považována za protispolečenskou a režimu nepřátelskou a jeho činnost byla intenzivní, což Etická komise rovněž zpochybnila - jedná se o žalobu státního zástupce a rozsudek krajského soudu, které dosud neměl k dispozici a nemohl je dříve předložit. Dále uvedl, že na webových stránkách Ústavu pro studium totalitních režimů našel vysvětlení, kdo byl dle klasifikace bývalé StB

zařazován do kategorie nepřátelské osoby II. stupně nebezpečnosti, což vyvrací tvrzení Etické komise o tom, že jeho činnost nenaplnila požadavky zák. č. 262/2011 Sb.

Přípisem žalované ze dne 1. 3. 2013, č. j. 3067/2013-EKO, byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti o obnovu řízení, s tím, aby upřesnil tvrzení ohledně skutečností, na jejichž základě žádá o obnovu řízení a předložil konkrétní důkazy k jejich prokázání či uvedl, kde je lze opatřit. Zároveň byl vyzván k doplnění, proč nebylo možné v původním řízení tyto „nové“ skutečnosti uvést a k doložení důkazů, a to nejpozději do 20. 3. 2013.

Podáním ze dne 17. 3. 2013 žalobce sdělil, že další materiály neopatřoval s ohledem na vyjádření žalované v dopise ze dne 20. 9. 2012, že „další podklady pro rozhodnutí nebylo nutno s ohledem na stav věci opatřovat“, s tím, že z důvodu postoje žalované se domníval, že doplnění údajů k výzvě k odstranění vad žádosti o obnovu řízení nepřinese žádný pozitivní výsledek. Uvedl, že po zamítnutí žádosti objevil materiály, které považuje za relevantní, a které předtím nehledal.

Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4593/2013-EKO, žalovaná žádost žalobce o obnovu správního řízení o žádosti o vydání Osvědčení zamítla. V odůvodnění uvedla, že žalované nebyly ani k výzvě předloženy žádné nové důkazy o odbojové činnosti žalobce, tedy nebyla naplněna podmínka pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, když žalobce neuvedl žádné dříve neznámé skutečnosti ani důkazy, které existovaly v době původního řízení, tedy nebylo ani možno zhodnotit, zda by mohly vést k jinému řešení věci.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 26. 4. 2013, kde mimo jiné uvedl, že po výzvě k odstranění vad ze dne 1. 3. 2013 žalovaná na vyjádření žalobce nečekala do 20. 3. 2013, avšak o věci již rozhodla, přičemž „dopis“ žalované ze dne 10. 4. 2013, jímž mu bylo sděleno zamítnutí jeho žádosti, má pouze „vzbudit dojem, že se čekalo na doplnění podkladů“ žalobcem.

Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2013, č. j. 7871/2013-EKO - tedy žalobou napadeným rozhodnutím - bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí Etické komise ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4593/2013-EKO potvrzeno. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že odvolání bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě, s tím, že není důvod pro změnu rozhodnutí, neboť žalobce neprokázal existenci zákonných důvodů pro povolení obnovy řízení, a proto nelze žádosti o povolení obnovy řízení vyhovět. Dále se žalovaná vymezila proti žalobcem tvrzené podjatosti žalované, a uvedla, že neshledala žádné pochybení, které by mohlo vyvolat nezákonnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Ohledně námitky žalobce, že bylo rozhodnuto dříve, než odstranil vady k výzvě žalované, žalovaná uvedla, že na 12. zasedání žalované dne 7. 3. 2013 bylo projednáno podání žalobce ze dne 6. 2. 2013, které bylo v části posouzeno jako podnět k provedení přezkumného řízení, jenž byl shledán nedůvodným, a zároveň bylo posouzeno i jako žádost o obnovu řízení o žádosti o vydání Osvědčení, avšak s ohledem na vady byl žalobce vyzván k jejich odstranění. O zamítnutí žádosti o obnovu řízení bylo rozhodnuto na 13. zasedání Etické komise dne 28. 3. 2013 z důvodu nesplnění podmínky pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Žalobcem byly předloženy jako přílohy stížnost na podjatost Etické komise obsahující žádost o obnovu řízení ze dne 4. 2. 2013 a původní žádost žalobce o vydání Osvědčení ze dne 18. 11. 2011, které již byly shora zkonstatovány. Dále žalobce předložil kopii rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 10. 1. 1983, č. j. 1T 624/82, jímž byl shledán vinným ze spáchání trestného činu maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi podle § 178 tr. zák., usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 17. 1. 1991, č. j. 2 Rt 353/90, o zrušení odsuzujícího rozsudku a zastavení trestního stíhání žalobce, a kopii evidenčního materiálu bývalé StB, kde je zmíněn jako osoba tzv. rozpracovaná. Z nich však soud neučinil žádná relevantní zjištění, neboť se všechny týkají původního řízení o žádosti o vydání Osvědčení, nikoliv tedy napadeného rozhodnutí.

K dodatečným podkladům, jež žalobce doplnil do spisu dne 24. 10. 2017 a k podkladům při jednání dne 2. 11. 2017 již soud ohledem na ust. § 71 odst. 2 soudního řádu správního nemohl přihlédnout.

Při ústním jednání konaném před zdejším soudem dne 2. 11. 2017 účastníci odkázali na svá písemná podání, tedy na žalobu a vyjádření ve věci. Žalobce dále poukázal na to, že je zřejmé, že o žádosti o obnovu řízení rozhodla žalovaná již na 12. zasedání dne 7. 3. 2013, tedy je nepravdivé tvrzení žalované, že o žádosti o obnovu řízení bylo hlasováno až na jednání dne 28. 3. 2013, a nebylo tak vyčkáno lhůty k odstranění vad stanovené do 20. 3. 2013. Žalovaná k tomu uvedla, že dokument, na který odkazuje žalobce, je dostupný na webových stránkách žalované www.etickakomisecr.cz, a jedná se o právně nezávazný zápis z jednání Etické komise. Etická komise pravděpodobně návrh žalobce, v němž byla obsažena jednak námitka podjatosti, jednak podnět k přezkumnému řízení a žádost o obnovu řízení, určitým způsobem pojmenovala a tak je veden v zápisu na webových stránkách, což mohlo vzbudit mylný dojem, že se o obnově řízení rozhodovalo již 7. 3. 2013. Nicméně ze spisového materiálu vyplývá, že bylo rozhodnuto o dvou separátních záležitostech ve dvou termínech, tedy dne 7. 3. 2013 byl řešen žalobcův podnět k zahájení přezkumného řízení a na jednání dne 28. 3. 2013 žádost o obnovu řízení.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004, správní řád, *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

Předně je třeba uvést, že soud se při přezkumu napadeného rozhodnutí nemůže zabývat tím, zda původně bylo vůči žalobci Ministerstvem obrany, resp. k jeho odvolání

Etickou komisí, rozhodnuto správně, když žádost žalobce o vydání Osvědčení dle § 6 odst. 3 zákona č. 262/2011 Sb. byla zamítnuta. Soud se může zabývat jen tím, zda správní orgán postupoval správně v řízení o žádosti žalobce o **obnovu** tohoto správního řízení. Rozhodnutím, které bylo žalobou napadeno, a jež je předmětem přezkumu soudu v tomto řízení, je rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Etické komise o zamítnutí žádosti žalobce o **obnovu řízení** o žádosti o vydání Osvědčení. Důvody pro nevydání Osvědčení tedy zůstávají mimo přezkumnou pravomoc soudu. V uvedené věci lze dát za pravdu žalované, že žalobce napadl předmětné rozhodnutí v podstatě ve snaze zvrátit skutečnost, že nepodal včas správní žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2012 o zamítnutí odvolání svého proti rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 6. 8. 2012, kterým byla jeho žádost o vydání Osvědčení zamítnuta. To je patrné i z petitu žaloby, kde žalobce požaduje kromě zrušení napadeného rozhodnutí také, aby soud rozhodl, že žalobce „má nárok na vydání osvědčení“.

Je třeba uvést, že žalobce napadl rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2013, čímž vymezil rozsah soudního přezkumu. Napadené rozhodnutí, jež je žalobce povinen v žalobě specifikovat podle § 71 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního, soud přezkoumává v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), které jsou rovněž nezbytnou náležitostí žaloby podle § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního. Námitky žalobce, že Ministerstvo obrany vycházelo při posuzování žádosti z účelových odborných stanovisek, že se správní orgán nevypořádal s tím, že byl žalobce dlouhodobě sledován StB jako nepřátelská osoba II. kategorie, že byl zahrnut do represivních akcí StB („ASANACE“), a že žalobce naplnil formy odboje dle § 3 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 262/2011 Sb., se všechny vztahují k řízení o vydání Osvědčení na podkladě jeho žádosti ze dne 22. 11. 2011. Toto řízení bylo skončeno rozhodnutím Etické komise ze dne 14. 11. 2012, které nabylo právní moci dne 3. 12. 2012, proti němuž mohl žalobce brojit správní žalobou, avšak neučinil tak. Správní žalobu podal až proti rozhodnutí týkajícímu se žádosti o obnovu řízení. Uvedenými námitkami se tedy soud v tomto řízení nemůže zabývat.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. února 2006, č. j. 1 Azs 244/2004:

„Soudní přezkum správních rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“; tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou.“

K námitce žalobce, že žádost žalobce týkající se obnovy řízení byla rozhodnuta na jednání Komise dne 7. 3. 2013, tedy ještě předtím, než uplynula lhůta, která mu byla stanovena k odstranění vad žádosti, lze uvést, že ze spisového materiálu taková skutečnost nevyplývá. Ze zápisu z jednání Etické komise ze dne 7. 3. 2013 je zřejmé, že bylo přijato usnesení o tom, že podnět žalobce k provedení přezkumného řízení dle § 94 odst. 1 správního řádu, směřující proti rozhodnutí Etické komise ze dne 14. 11. 2012, je

nedůvodný. Ze zápisu o jednání Etické komise dne 28. 3. 2013 je zřejmé, že bylo rozhodováno o žádosti žalobce o obnovu správního řízení o žádosti o vydání Osvědčení, jež byla zamítnuta pro nedůvodnost dle ust. § 100 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 100 odst. 1 správního řádu, tedy bylo rozhodnuto až po uplynutí lhůty k odstranění vad stanovené žalobci do 20. 3. 2013.

Dále soud zkoumal, zda byl správný procesní postup žalované při rozhodování o žádosti. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce učinil podání, které svým obsahem bylo mimo jiné žádostí o obnovu již skončeného řízení, a že žalovaná se tímto podáním jako žádostí o obnovu řízení zabývala a vyzvala žalobce k doplnění žádosti o podstatné podklady, které jsou nezbytné pro to, aby obnova řízení mohla být provedena. Jestliže se žalobce domáhal obnovy z důvodů dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, bylo na něm, aby doložil splnění tam vymezených skutečností, tedy že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Žalobce v iniciální žádosti sice uvedl, že takové okolnosti nastaly, avšak ani na výzvu žalované tyto podklady nedoplnil.

Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že o jeho žádosti bylo rozhodnuto ještě před uplynutím lhůty k doplnění. Z materiálů, které jsou obsahem správního spisu, je zřejmé, že hlasování dne 7. 3. 2013 se netýkalo žádosti o obnovu, ale jiného jeho podání, hlasování o obnově proběhlo až dne 28. 3. 2013, tedy 8 dní po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě k odstranění vad. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, avšak ani k tomuto podání nedoložil takové podklady, které by splňovaly podmínky podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy se jimi žalovaná nemohla zabývat a nemohla ani posoudit, zda naplňují definici dříve neznámých skutečností nebo dříve neznámých důkazů. Žalované tedy nezbylo nic jiného, než aby odvolání žalobce zamítla. V tomto postupu žalované soud žádné porušení zákona neshledává. Skutečnost, že určité doklady, které by bylo možno vyhodnotit podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, žalobce předložil s podanou žalobou, pro posouzení správnosti, resp. zákonnosti postupu žalované, již není relevantní. Pokud totiž žalobce takovými materiály disponoval, měl je předložit buď hned s původní žádostí o obnovu řízení nebo na výzvu žalované k doplnění či alespoň s odvoláním, ale jestliže tak učinil až mimo správní řízení, nelze žalované vytýkat, že by postupovala v rozporu se zákonem.

Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaná porušila ust. § 86 a násl. správního řádu, když o odvolání proti rozhodnutí Etické komise rozhodovala Etická komise, lze uvést, že ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Podle § 178 odst. 1 správního řádu *nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.* Podle § 178 odst. 2 správního řádu *nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1, určí se podle tohoto odstavce. Nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad. Nadřízeným správním orgánem orgánu kraje se rozumí v řízení vedeném v samostatné působnosti Ministerstvo vnitra, v řízení vedeném v přenesené působnosti věcně příslušný ústřední správní úřad, popřípadě ústřední správní úřad, jehož obor působnosti je rozhodované věci nejbližší. Nadřízeným správním orgánem jiné veřejnoprávní korporace se rozumí správní orgán pověřený výkonem dozoru a nadřízeným správním orgánem právnické*

nebo fyzické osoby pověřené výkonem veřejné správy se rozumí orgán, který podle zvláštního zákona rozhoduje o odvolání; není-li takový orgán stanoven, je tímto orgánem orgán, který tyto osoby výkonem veřejné správy na základě zákona pověřil. Nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu.

Lze uvést, že v době rozhodování žalované zák. č. 262/2011 Sb. neobsahoval výslovnou úpravu určující orgán, který by byl příslušný rozhodovat o opravných prostředcích proti prvostupňovým rozhodnutím Etické komise, ani neurčoval nadřízený orgán této komise. Podle § 7 odst. 1 zák. č. 262/2011 Sb. ve znění v době rozhodování žalovaného: „Zřizuje se Etická komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu (dále jen „Komise“). Komise rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutím ministerstva podle § 6 odst. 3 a 6“ (týkajících se žádosti o vydání Osvědčení). Pokud tedy Etická komise neměla žádný nadřízený správní orgán, byla oprávněna rozhodovat o odvoláních proti svým rozhodnutím sama. Úmyslu zákonodárce, aby nadřízeným správním orgánem a tedy orgánem rozhodujícím o odvoláních proti rozhodnutím Etické komise byla sama Etická komise, pak nasvědčuje i současné znění § 7 odst. 1 zák. č. 262/2011 Sb., které *in fine* uvádí, že nadřízeným správním orgánem Komise je Komise. Z důvodové zprávy (k bodu 2, § 7 odst. 1) k zákonu č. 195/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 262/2011 Sb., o účastnících odboje a odporu proti komunismu, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, se podává, že: „Do zákona se v souvislosti s výše uvedeným procesním zpřesněním kompetencí Etické komise doplňuje i ustanovení řešící otázku nadřízeného správního orgánu k Etické komisi. Výslovné zakotvení nadřízeného správního orgánu vůči Etické komisi se ukázalo jako potřebné i v návaznosti na rozšíření pravomocí Etické komise. Nově může totiž dojít i k situaci, kdy Etická komise vydá prvostupňové rozhodnutí, proti němuž je přípustný opravný prostředek, o němž rozhoduje nadřízený správní orgán. Jako příklad lze uvést např. rozhodnutí o obnově řízení. V praxi může nastat situace, kdy poté, co Etická komise rozhodla o odvolání proti rozhodnutí ministerstva, přičemž ve svém rozhodnutí odvolání zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila, vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, ale účastník řízení je nemohl v původním řízení uplatnit, a které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodnutí, (např. se nalezne nějaký zásadní archivní materiál svědčící o účasti žadatele na odboji a odporu proti komunismu). V takovém případě účastník původního řízení může podle § 100 správního řádu podat žádost o obnovu řízení, o níž rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, což by byla v popisovaném případě Etická komise. Pokud by ovšem Etická komise obnovu řízení nepovolila, mohl by se účastník řízení proti takovému rozhodnutí Etické komise odvolat k jí nadřízenému správnímu orgánu. S ohledem na poněkud netradiční a specifické postavení Etické komise bylo zvoleno řešení, podle kterého si bude Etická komise nadřízeným správním orgánem. Jedná se fakticky o potvrzení současného právního stavu, nicméně absence výslovné úpravy byla způsobilá vyvolat výkladové problémy.“

Případy, kdy jeden správní orgán je orgánem I. i II. stupně, nejsou ničím výjimečným, jak lze seznat např. z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. února 2008, č. j. 8 Afs 56/2007-400: „Na závadu není, že o tomto prodloužení lhůty by rozhodoval předseda Úřadu, který má sám vydat i nové správní rozhodnutí. Podle § 178 odst. 2 správního

řádu, poslední věta, nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného správního úřadu. Pokud toto ustanovení není vykládáno jako neuchopitelná definice v kruhu, je třeba po rozumu zákona dovodit, že pokud tento zákon (správní řád) svěřuje určitá procesní oprávnění nadřízenému správnímu orgánu, je nutno tím v případě řízení vedeném vedoucím ústředního orgánu státní správy rozumět tohoto vedoucího (neboť ve správním řízení nikdo „vyšší“ není) – samozřejmě, pokud to povaha příslušných ustanovení umožňuje. Tak např. z opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 by zřejmě nepřicházelo v úvahu, aby vedoucí ústředního orgánu státní správy sám sobě stanovil (příkazal) lhůtu k rozhodnutí [§ 80 odst. 4 písm. a)]. Smyslem usnesení o prodloužení lhůty je především ve vztahu k účastníkům řízení jasně vyjádřit, jaké skutečnosti prozatím brání rozhodnutí a do kdy (dle stávajícího předpokladu) bude rozhodnuto. Vydání takového usnesení nic nebrání.“

Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že pokud se týká požadavku žalobce na „zrušení všech předchozích rozhodnutí Etické komise ČR a Ministerstva obrany ČR – odboru pro válečné veterány – 3. odboj, v uvedené věci“, lze uvést, že v souladu s ust. § 71 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního je náležitostí žaloby rovněž označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, což však žalobce neučinil a takto vágně uvedená rozhodnutí nelze soudnímu přezkumu podrobit. Je třeba napadené rozhodnutí jednoznačně identifikovat (uvedením data vydání, spisové značky či čísla jednacího, popř. jiného rozlišujícího údaje), aby nemohlo být zaměněno s jiným.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl, a proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží; žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. listopadu 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.